

*A necnon circa eadem operari, ex quibus
orrum habet, satis dictum fit.*

CAPVT III.

Α Πορίσσει δι' αὐτὸς πός λέγομεν ὅπερ
εῖδεν, τὰ μὲν δίκαια ταρφάποντας, δίκαι-
ας γένεθλις τὰ δὲ σύφρενα, σύφρενας εἰς γῆ
ταρφάποντα τὰ δίκαια καὶ τὰ σύφρενα, ἵνα
εἰσὶ δίκαιοι καὶ σύφρενοι, ὥστε εἰ τὰ γραμ-
ματικά καὶ μοτοποιικά γραμματικά καὶ μου-
σικοί. Η δὲ δέσποινα τοῖς τεχνῶν οὐτώς ἔχει, εἰ-
δέχεται γὰρ γραμματικόν τη ποιῶσι καὶ δοῦτο
τύχει, καὶ ἔχει τὸ θεωρεῖμέν τοι, τὸ οὖν τοῦτο
γραμματικός, εἴναι καὶ γραμματικόν τη ποι-
ῶσι, καὶ γραμματικός, τὸ τοῦ δι' οὗτοῦ τοῦτο πλί^ν
ἐν αὐτῷ γραμματικόν. ἐπούδε δέ μοιόν δέσποιν
δέσποιν τε τοῦ τεχνῶν, καὶ τοῦ ἀρετῶν· τὰ μὲν γὰρ
τέλεα τοῦ τεχνῶν γένεθλια, τὸ δὲ ἔχει εἰς αὐ-
τοὺς, ἀρκεῖ οὖν ταῦτα ποιεῖσθαι γένεθλια,
τὸ δὲ καὶ τὰς ἀρετὰς γένεθλια, ἃ τοῦτο ἀπό των
ποιῶν ἔχει, δίκαιος οὐ σωφρόνες ταρφάποντας,
ἄλλα καὶ εἴσαι ὁ πορεία τόν ποιεῖσθαι γένεθλια,
ταρφάπονταν. ταῦτα δέ, φρεσὶ μὲν τὸ ταῖς ἄλλας
τούχοις ἔχει, οὐ συμπειθεῖμέται πλέον ἀν-
τεῖ τὸ εἰδέναι· περὶ δὲ τὰς ἀρετὰς, τὸ μὲν
εἰδέναι, μικρὸν δὲ οὐδὲν ἔχει τοῦ δι' ἄλλα, οὐ
μικρὸν, ἀλλὰ τὸ παῖδι μικράτερον· ἀλλοὶ καὶ εἰ-
τι πολλάκις ταρφάποντα τὰ δίκαια καὶ τὰ σύ-
φρενα ταρφάποντα. τὰ μὲν οὖν ταρφάποντα
δίκαια καὶ τὰ σύφρενα λέγεται, ὅταν δὲ τοιωτα-
τα, οἷα αὖ δὲ δίκαιος οὐ σύφρενον ταρφάποντας
εἰς τὰ σύφρενα ταρφάποντα. δι' οὐδὲν λέγεται, ὅτι εἰ-
τι τὰ δίκαια ταρφάποντα τὸ δίκαιον γίνεται· καὶ εἰ-
τι τὰ σύφρενα, οὐ σύφρενον γένεται· οὐδὲν δὲ ταῦτα ταρφά-
ποντα, οὐδὲς αὖ οὐδὲν μετανήσεις γένεθλιος
εἴσαγεται. ἀλλὰ οἱ πολλοὶ ταῦτα μὲν οὐ ταρφά-
ποντα· δέποιν δὲ τὸν λόγον καταφεύγοντες
οἰνοτει φιλοσοφεῖν, καὶ οὐτας ἐπειδὴς απο-
δέονται· δέ μοιόν τη ποιῶσι τοῖς κέλμασιν
οὐ τοῦ ιατρῶν ἀκούοντος μὲν διπλεμέλες, ποιοῦ-
σι δι' οὐδὲν τοῦ ταρφάποντα μικράν. ὥστε τοι
οὐδὲν ἐκεῖνος εἴ τρισι τῷ σῆμα, οὐτω
φιλοσοφούμενος.

Dubitaret autem quispiam quo modo dicamus iustos, iuxta agendo, temperantia, temperantes effici oportere. nam si agunt iam iusta & temperantia, iusti iam sunt, & temperantes: sicut si grammatica & musica, grammatici & musici jam sunt. An neque in artibus ita res se habent: quippe, cum possint grammaticum quippiam aliquis facere, vel ex fortuna, vel alio sugerente, tunc tamen erit grammaticus, si & grammaticum aliiquid, & grammaticæ faciet: hoc est ex grammatica arte, quæ in ipso est. Præterea neque simile hoc est in artibus & virtutibus. quæ enim ab artibus sunt, id in seipsis habent, quod bene effectæ sint: satis quidem illud est, ut quoquo modo efficiantur: quæ verò secundum virtutes sunt, non si aliquo modo ipsa se habeant, continuo iuste & temperanter aguntur: sed si etiam qui agit, aliquo modo affectus agat: primum quidem, si sciens: deinde, si eligens, atque eligens proper ipsa: tertio si stabili atque immutabili affectu prædictus agat. Hæc verò ad alias artes consequendas connumerari non solent, sed ipsa sola cognitio sufficit: ad virtutes autem cognitione parum, vel nihil valet: reliqua non parum, sed multum ac totum conferunt: quippe quæ ex eo etiam comparentur, quod sapientia iusta & temperantia aguntur. Res igitur iusta & temperantes dicuntur, cum fuerint tales, quales vir iustus vel temperans ageret, iustus verò vir & temperans est, non qui hæc agit: sed qui etiam ita agit, ut iusti & temperantes solent. recte igitur ex eo, quod iusta agit, iustus: & ex eo, quod temperantia, temperans fieri dicitur, non agendo autem hæc, ne futurum quidem esset, ut bonus quispiam euaderet. Plerique tamen, cum hæc non agant, ad disputationem confugiunt: putantque ita se philosophari, ac probos futuros: qui sanè perinde faciunt, atque x- grotantes, qui, cum modicos diligenter audiant, nihil tamen eorum, quæ ab ipsis mandantur, efficiunt, sicut igitur neque illi corpore unquam bene valebunt, dum ita curantur, sic neque isti animo, dum ita philosophantur, bene habebunt.